

15. 02. Ponedjeljak	17.00	++ Anđa, Stipo, Juro, Ana Ivica, Marijan Bošnjak i + iz ob. Bošnjak ++ Nela Ljubičić ++ Marija i Anto Brković i + iz ob. Brković
16. 02. Utorak	17.00	++ Josip Tvrtković, Željko Subašić i Anto Krišto ++ Ivo, Nikola, Ane i Mate Čavara ++ Mare i Ljubica Malekin; Kate Ćosić
17. 02. Srijeda	17.00	++ Ljubo, Marijan i Mijo Prusac; Anica Petrović ++ Drago, Ivo, Mare i Kate Ćosić ++ Ivica, Šimun i Ruže Ćosić; Stipo i Luce Laštro
18. 02. Četvrtak	17.00	++ Žarko Vuleta; Luca i Jozo Vukadinović ++ Jure, Zoran i Mladenka Vujica ++ Bosiljka, Frano i Anka Bošnjak
19. 02. Petak	17.00	++ Nikica i Marica Grubešić; Slavko Vrhovac ++ Ivica Jurešić i + iz ob. Jurešić ++ Dujo i Kata Krišto i + iz ob. Krišto i Plejić
20. 02. Subota	17.00	++ Anto, Marija i Dragan Grgić ++ Ivo Budimir ++ Stipo, Sumbulka i Miroslav Bagarić ++ Drago Prusac; Mara i Bogdan Jurešić

GLASNIK SVETOG ANTE

Liturgijsko-pastoralni list župe sv. Ante Padovanskog Busovača

Msgr. Marka Alaupovića, 72260 Busovača – BiH
Tel./fax: + 387 30 733 035;
E-mail: zupabus@zupa-busovaca.com
Web site: www.zupa-busovaca.com

Broj 184. - Godina V – 14. 02. 2010. god.

Liturgijska godina C 6. nedjelja kroz godinu

Čitanje prve poslanice svetoga Pavla apostola Korinćanima

Braćo: ako se propovijeda da je Krist od mrtvih uskrsnuo, kako neki među vama govore da nema uskrsnuća mrtvih?
Jer ako mrtvi ne uskrsavaju, ni Krist nije uskrsnuo. A ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša, još ste u grijesima. Onda i oni koji usnuše u Kristu, propadoše. Ako se samo u ovom životu u Krista ufamo, najbjeđniji smo od svih ljudi.

Ali sada: Krist uskrsnu od mrtvih, prvina usnulih! Riječ Gospodnja.

(Lk 6,17.20-26)

Čitanje svetog Evanđelja po Luki

U ono vrijeme: Isus siđe s dvanaestroricom i zaustavi se na ravnu. Podigne oči prema učenicima i govoraše:

"Blago vama, siromasi: vaše je kraljevstvo Božje!

Blago vama koji sada gladujete: vi ćete se nasititi!

Blago vama koji sada plaćete: vi ćete se smijati!

Blago vama kad vas zamrže ljudi i kad vas izopće i pogrde te izbace ime vaše kao zločinačko zbog Sina Čovječjega!

Radujte se u dan onaj i poskakujte: evo, plaća vaša velika je na nebu.

Ta jednako su činili prorocima oci njihovi!"

"Ali jao vama, bogataši: imate svoju utjehu!

Jao vama koji ste sada siti: gladovat ćete!

Jao vama koji se sada smijete: jadikovat ćete i plakati!

Jao vama kad vas svi budu hvalili!

Ta tako su činili lažnim prorocima oci njihovi."

Riječ Gospodnja.

Nedjeljna propovijed

Isus jasno i nedvosmisleno poručuje svojim suvremenicima, a i nama danas, Božju logiku života. Ne poručuje Gospodin kao ideal: siromaštvo, glad, plač, progonstva. Niti bezuvjetno odbacuje: bogatstvo, radost, ovozemaljsko blagostanje. Želi poručiti nužnost razlikovanja sredstva od cilja u životu i upozoriti nas da ne dopustimo da nam ovozemaljska ljudska logika zamagli oči i srce prema Njegovom planu spasenja.

Mi danas volimo čuti ovo evanđelje jer se pronalazimo u: siromašnima, uplakanim, ostavljenima i poniženima. Ipak nije tjelesno siromaštvo jedini uvjet Božjeg blagoslova. Ono što svakog čovjeka čini blagoslovljenim je njegovo srce. Ako je ono otvoreno suradnji s Bogom sve u životu ćemo lakše podnijeti. Onda će i siromaštvo, glad i muka imati svoj smisao. Obogatit će nas ali i ljude s kojima se susrećemo. Možemo biti svjedoci nade poput naših starih koji su u teškim, ponekad i bezizlaznim situacijama, znali govoriti: „S Božjom pomoću“, „Bit će bolje, dat će Bog“. Potrebna nam je takva vjera i pouzdanje u Božje milosrđe. Molimo se Bogu da naše srce ostane Njegovu prijestolje.

U protivnom možemo lako početi čeznuti za novcem, bogatstvom, za uživanjem i upropaštavat ćemo i svoj život i život svojih bližnjih. Bog nam pruža šansu da budemo bogataši: u vjeri, nadi i ljubavi prema Njemu i bližnjima. Jedna priča govori kako su dva brata, jedan oženjen a drugi ne, posjedovali imanje i polja koja su obilno rađala. Pola uroda je pripadalo jednom, pola drugome. Stariji brat budio se noću i mislio: „Moj brat nije oženjen, a dobiva polovicu uroda. To nije pošteno. Ja sam oženjen, imam petero djece i tako

sam osiguran za svoju starost. Oni će se pobrinuti za mene. Ali tko će se brinuti za moga brata kada ostari? On mora puno više staviti na stranu za budućnost“. S tim bi mislima svaku večer ustajao i potihom uzeo vreću žita i odnio je do bratove žitnice. Mlađi, neoženjeni, brat imao je istih problema sa snom i uvečer je razmišljao: „Nije pošteno da moj brat i ja dobijemo podjednako uroda. On je oženjen i ima petero djece. Njemu treba više. Ja sam sam i ne moram nikoga prehranjivati“ Tako je i on u kasno doba iz svoje žitnice svaku noć po jednu vreću žita prenio u bratovu. Jednu večer ustali su u isto vrijeme i naletjeli jedan na drugoga s vrećama žita na leđima. Nasmijali su se, zagrlili i poljubili. Bili su sretni da bogatstvo i materijalno dobro nije zatrvalo njihove duše i ljubav koju su osjećali jedan prema drugome. Braćo i sestre, ne dopustimo da ovozemaljska blaženstva osvoje naše srce. Ne rastužujmo svoga Spasitelja da nam mora reći „jao“. Neka nam u životu bude cilj bogatiti se u: praštanju, dobroti, milosrđu i ljubavi prema potrebnima kako bi nas dočekala velika plaća na nebesima. Pred nama je vrijeme korizme koje nas poziva da preispitamo svoj život, svoje riječi djela. Neka nam uistinu korizma koja dolazi u ovom tjednu bude korizma posta, molitve i bratske ljubavi. Amen

Korizma – mjesto susreta

Izgovarajući riječ „Korizma“, kroz misli nam prolazi osjećaj neke čudnovate, gotovo tajnovite ozbiljnosti. Pred oči nam naviru slike siromašnijih stolova nego što smo ih navikli gledati, slike bijednika i siromaha što sada dolaze u prvi plan, herojskih odluka kojima želimo ukrotiti svoju taštinu i pohlepu; slike ogoljelih oltara i pobožnih uzdisaja pred postajama križnog puta. Sve se to ponavlja iz godine u godinu i mnogima su to i jedine slike Korizme, stoga vrlo površne.

Korizma je vrijeme kada svi nekako više osjećamo bijedu ljudskog postojanja videći mnoštvo životnih situacija koje bi trebalo mijenjati i popraviti, mnoštvo odnosa koji nas ne usrećuju, nego nam donose nemir i tugu. Ni obitelji nam više nisu izvor radosti i sigurnosti, jer i tu je posijano sjeme razdora i individualizma modernog vremena. Svaki živi za sebe, svaki ide na svoju stranu, a oluje vremena nas bacaju i lome dok ne padnemo na zemlju, ljubeći prašinu, koja postaje istina našeg života.

Upravo Korizma započinje tim znakom „praha“, pepela, znakom najvećeg poniženja, ali sada ne kao zadnje točke života, nego kao znakom početka novog uzdizanja, koračanja prema novim odnosima. Zato je potrebno sagnuti glavu i ponizno primiti zrnca pepela koja govore o zajedničkoj sudbini čovjeka, o slabosti i nadi. To je prvo mjesto susreta, susreta sa samim sobom, sa svojom grešnošću i nesavršenošću. U tom susretu smo svi jednaki: jednako mali i jednako veliki. Samo je On veći od nas i poziva nas na nove susrete: „Obratite se i vjerujte...“.

Međutim, ima još dosta prašine, dosta pepela u našim srcima i dušama. Nije to znak poniznosti, niti pobožnosti, to je znak ruševina vrednota koje smo nekada držali svetima, ostaci ljubavi, praved-

nosti, iskrenosti, povjerenja, vjerovanja i nadanja, prijateljstva i uzajamnog poštivanja. Sve je porušeno pod naletima bijesa, mržnje, srdžbe, oholosti, nevjere i drugih zala. Ostala je samo prašina i gorčina grijeha koji nas opterećuje. Čeznemo za novom obnovom, vodom koja bi isprala svu tu prljavštinu vratila nam novu svježinu, novi život. U Korizmi nam se otvara put kroz pustinju prema novom izvoru vode koja pere i čisti svaku prljavštinu grijeha, krijepi i obnavlja. Put je to prema novom susretu čovjeka i Boga, na zdencu milosti, u sakramentu ispovijedi. Ovaj susret preporuča čovjeka, diže ga iz prašine i vodi dalje prema novim susretima.

Tako obnovljeni čovjek spreman je za susrete s drugim ljudima, s onima koje je dotad izbjegavao, ili ih je „darivao“ psovankama, mržnjom, nepravdom i lažima. Obnavljaju se stara prijateljstva i grade nova, vraća se povjerenje u međuljudske odnose, cijeni se iskrenost i pravednost, ljubav i dobrota postaju temeljne vrijednosti. Budi se osjećaj odgovornosti za sudbinu bližnjih i otvara se srce i pružaju ruke prema klonulima, siromašnima i na bilo koji način odbačenima.

U obitelji se vraća mir i sloga. Svi su jedno i zajedno pred Gospodinom, noseći križeve svoje i drugih do konačnog susreta u slavi Očevoj. Dotada ostaju još mnogi jedinstveni susreti za stolom Kristovim, u euharistiji, gdje smo ujedinjeni ljubavlju i žrtvom Kristovog križa. Vrhunac je to susreta na zemlji, ljudskog i božanskog, kamo vodi čitava Korizma.

Krenimo, stoga, zajedno na novi put susreta. Zakoračimo u ovu korizmu hrabro i odlučno da sretnemo: sebe u poniženju i priznanju slabosti i grijeha, Boga u milosrđu i ljubavi koja je za nas na križ prikovana, i čovjeka koji očekuje od nas znak nade i spasenja. Neka ovaj put ne traje samo četrdeset dana, nego neka postane čitav naš život put susreta.